

Kino Radotín

DIGITAL CINEMA DOLBY 3D

Filmový maratón TWILIGHT SÁGA v kině Radotín

Stmívání (The Twilight Saga) je série čtyř románů s upíří tematikou americké autorky Stephenie Meyerové. Hrdinkou všech knih je Isabella „Bella“ Swanová, dospívající dívka, která se přestěhuje ze svého otce z Arizony do městečka Forks ve státě Washington, a její osud se proplete s osudy klanu upírů, kteří zde žijí.

První díl ságy Stmívání (Twilight) byl publikován roku 2005, následovaly knihy Nový měsíc (New Moon), Zatmění (Eclipse) a Rozbřesk (Breaking dawn). První kniha se v roce 2008 dočkala filmového zpracování a každý následující rok byla zfilmována kniha další.

O tom, jestli jsou lepší knihy či filmy, se

foto: ČSFD

vedou spory nejen na stránkách internetových diskuzí. Podle některých se děj dostal na plátno poněkud ořezaný, podle jiných se teprve filmovými prostředky podařilo vše řádně rozprodit.

A hlavně, Bella Swanová v podání Kristen Stewartové je dokonalý objekt pro lásku chlapců pěti různých etnických skupin (indián, běloch, černoch, asiát, upír) a plátně a spousty dalších před ním. Stejně tak Robert Pattinson si dokázal docela dobře navléct kůži vražedně krásného, romantického upíra Edwarda Cullena.

Povedlo-li se obsazení, atmosféra i hudba,

znamená, že milovníci upíří ságy mohou v klidu zhlédnout nekldný románec mezi člověkem a upírem. A vlastně také vlkodlakem.

Filmový maratón odstartuje v Radotínském kině v sobotu 23. června 2012 ve 14.30 hodin prvním dílem Stmívání, následovat budou od 16.40 hodin díl druhý Nový měsíc, od 19.05 hodin třetí díl Zatmění a poslední díl Rozbřesk – část 1 začne ve 21.20 hodin. Předpokládáný konec promítání bude cca ve 23.10 hodin.

Mezi jednotlivými díly budou přestávky v délce 10 minut na občerstvení.

Vstupenky lze zakoupit na celý filmový maratón (8.5 hodiny) jen v pokladně kina za 150 Kč, nebo na jednotlivé díly v hodnotě 50 Kč, a to jak v pokladně kina, tak přes internet: WWW.mcpraha16.eu/kino

Sedmikrásky ve filmovém klubu

Stoprocentní Chytilová – to jsou Sedmikrásky z roku 1966, které režisérka natočila ve spolupráci s kameramanem Jaroslavem Kučerou a výtvarnicí Ester Krumbachovou. Ta navíc spolupracovala i na úpravě původního scénáře Pavla Juráčka.

O čem to je? Dvě dívky, Marie (Jitka Cerhová) a Marie (Ivana Karbanová), které

spolu bydlí v jednom malém bytě, mají již delší dobu pocit, že se jim všechno na světě kazí, a proto se jednoho dne rozhodnou, že budou také zkažené. Rozjedou permanentní hru „Vadí, nevadí“...

Nicméně tato linie je pouze velmi základní osnovou filmu, který je sám o sobě především skrumáží maximálně experimentujících filmových obrazů. Nepříliš rozvinutý příběh zcela zastihuje výtvarná stránka filmu, Ester Krumbachová tu dostala skutečně volnou ruku. A ceny na sebe ne-

chely dlouho čekat: Velká cena v kategorii autorských v Bergamu či prix d' excellence v soutěži UNIATEC v Bruselu. Obchodní i umělecký úspěch má film ve Francii, ve Finsku, v Jižní Americe, Portugalsku a Španělsku, kde se dokonce od té doby stalo slovo sedmikrásky přezdívkou pro určitý typ dívek.

Kino Radotín promítá Sedmikrásky v rámci filmového klubu 7. srpna od 19.00 hodin.

Vějíř lady Windermerové

Správně letní náladu vnese do radotínského kina romantická komedie Vějíř lady Windermerové, natočená podle původní divadelní hry Oscara Wilda režisérem Míkem Barkerem. Po poměrně velkých scénaristických úpravách se totiž děj přesunul ze zšeřelých anglických viktoriánských salónů na slunečné pobřeží italské riviéry v 30. letech 20. století.

A o čemže to celé je? Lvice salónů, rozvedená Erlynne (Helen Hunt), kterou doprovází pověst ženy svádějící na potkání cizí manžele, rozčeří ospalou spořádanost korzující smetánky a zásahem do

foto: ČSFD

novomanželské romantiky pana a paní Windermerových (tady je její protihrátkou Scarlett Johansson) rozehraje sérii typicky wildeovských záměn a nedorozumění s morálním poučením a dobrým koncem. Došlo k jisté amerikanizaci příběhu, ale

konečně již sám Wilde napsal větu citovanou ve filmu: „Ameriku miluju. Ukažte mi zemi, která přešla od barbarství k dekadenci, aniž se mezitím obtěžovala výtvarným civilizací.“ Proč si neuzít dekadentně dokonalé dobové kostýmy a kulisy dotažené do nejmenšího detailu. Dárek pro manželku v podobě vějíře tu může působit již trochu kuriozně, ale to je jen detail (který ovšem dílu dává jméno).

Důležitější je to správně jiskření mezi postavami a spousta a spousta Wilda!

Film, který byl s velmi kladným ohlasem uveden na 41. Mezinárodním filmovém festivalu Karlovy Vary, uvádí Radotínský filmový klub v úterý 10. července od 19.00 hodin.

Úroveň: lehká

5			2					1
					2	6		
7	2	4	3					9
2		5			8			
	9		1	4			3	
			6			9		7
	8				1	3	2	4
	6	2						
4				2				8

Úroveň: těžká

				9			5	3
	3		7				8	6
		2			8	7		9
2	6							
	5	3		8		9	2	
							6	4
8		6	1			5		
5	2				7		4	
3	7			5				

jméno..... adresa.....
tel. spojení.....

Řešení z minulého čísla

8	4	9	2	1	6	7	5	3
3	1	2	7	8	5	9	4	6
5	7	6	4	9	3	8	2	1
7	3	4	1	2	8	6	9	5
2	5	8	3	6	9	4	1	7
9	6	1	5	7	4	3	8	2
1	9	7	8	3	2	5	6	4
6	2	5	9	4	7	1	3	8
4	8	3	6	5	1	2	7	9

4	5	3	9	8	1	6	2	7
8	7	1	2	6	4	5	9	3
9	2	6	5	7	3	1	4	8
2	3	8	6	1	5	9	7	4
1	9	7	8	4	2	3	5	6
6	4	5	3	9	7	8	1	2
3	6	2	4	5	9	7	8	1
5	1	4	7	3	8	2	6	9
7	8	9	1	2	6	4	3	5

V případě, že se chcete zúčastnit slosování o věcné ceny, zašlete nebo doneste vyluštěné sudoku na adresu redakce: V. Balého 23, 153 00 Praha-Radotín. Na obálku napište heslo SUDOKU, kontaktní adresu nebo telefonní číslo a přiložte lehčí i těžší variantu sudoku s vyplněným jménem, adresou a tel. spojením. Do slosování budou zařazeni pouze úspěšní luštitelé. Výherci si svoji výhru mohou převzít na adrese redakce. Správná řešení zasílejte do redakce nejpozději do 10.7.2012.

Špuntík
PRODEJNA
DĚTSKÉ VÝBAVIČKY
ŠPUNTÍK, S.R.O.
VĚŠTÍNSKÁ 17
153 00 PRAHA 5 – RADOTÍN
(vedle prodejny Penny Market)
TEL. PRODEJNA: 739 053 384
TEL. OBJEDNÁVKY: 734 445 221
info@spuntik.cz
www.spuntik.cz
OTEVÍRACÍ DOBA
PO - NE 9.30 - 19.00 HOD.

Výherci z minulého čísla:
Věra Tomišinová
Tachovská 1155/30
Radotín
Ivana Hájková
Živcová 902/8
Radotín
Radek Lebeda
Tachovská 1439/14
Radotín
Sudoku poskytl Balzám
Vydavatelství Balzám

Jana Eyrová

Nejprve několik císel. Jane Eyre, u nás známá coby Jana Eyrová, je více než 160 let stará klasika britské spisovatelky Emily Brontové. Tenhle poklad anglického romantismu se silnou ženskou hrdinkou a temným panem Rochesterem se dočkal 16 adaptací, z toho pěti němých, 11 televizních ztvárnění, tři rádiových her a dokonce i komiksu, opery, symfonie, baletu a muzikálu. Proč byste tedy měli vidět nejnovější filmovou verzi režiséra Cary Fukunagy, když vám tahle stálá součást čtenářských deníků a povinných školních představení leze i ušima a sám text pro protichůdné interpretace prostor nenabízí?

Možná proto, že po dlouhé době do zatuchlého dramatu někdo vdechl život. Cary Fukunaga, jehož debutový thriller Sin Nombre si vysloužil ostruhy u kritiky, totiž přistoupil k Janě Eyrové jako k postavě, kterou na rozdíl od hrdinek z románů Jane Austenové nezdobí krása ani bystrost, ale bohatý duševní vývoj a vnitřní život. Jeho verze je promyšlená, strážlivá, ctí ale zároveň i pravidla anglického gotického románu, strašidelnost a místy až temné hororové prvky, které předchozí adaptace uhladily a otupily. Atmosféra je místy tak hustá, že by se dala krájet. Naopak ale oslabuje náboženské citění hlavní hrdinky a religiozní aspekty, možná proto, že by tomu současně publikum nerozumělo.

Místo tradičního vyprávěcího rytmu zvolil film nevdědně cestu flashbacků, kterými se vrací do smutného dětství a trýznivého dospívání malého sirotka, jehož krutá teta vytrhne z pohodlného domova a umístí jej do obudného školního ústavu, v němž zemře její nejlepší kamarádka. Přes všechny útrapy a křesťanské pokrytectví však Jane dospěje v mládou ženu s pevnými morálními kořeny, solidním vzděláním a laskavou povahou. Když přijme místo jako vychovatelka na panství Thornfield tajemného pana Rochestera (nedostihný Michael Fass-

bender), je fascinující pozorovat, jak se komplikovaný vztah mezi mužem, který skrývá ve svém domě strašné tajemství, a bledou dívkou rozvíjí, poslouchat jejich konverzační výměny a sledovat výmluvné pohledy.

Jednadvacetiletá Australanka Mia Wasikovská se v titulní roli Jane bezchybně převtěla v obyčejně vypadající dívku, která má morální jádro z křemene, zná sílu trpělivého čekání a morálních zásad. Jakkoliv zní jako ta nejnudnější postava pod sluncem, divák bude překvapen, že v té zdánlivě nevýrazné duši doutná vášnivý oheň, který se na povrchu objevuje ve scénách, v nichž se přízračná dívka potýká se svým zaměstnavatelem a jeho dábskými náladami. Ani jeden z nevytříženějších herců Hollywoodu, Ir Fassbender, neměl snadnou práci, vždyť vstupoval do okovaných bot, které před ním nazul i herec a režisér Občana Kanea, Orson Welles. Fassbenderův hrdina jde však jinou, realističtější cestou, odvrací se od čistého typu mučeného romantického rozervance. Snad proto jsou milostné námluvy mezi Jane a jím neskutečně živé, jako kdyby se odehrávaly, pomíneme-li obřadnou mluvu, včera. Vedle ústřední dvojice stojí za zmínku jen jako vždy famózní Judi Dench v roli hospodyně paní Fairfaxové. Podobně jako v Pýše a předsudku od Joa Wrighta, i zde režisér se svým šikovným kameramanem Adriano Goldmanem využívá přirozeného rámování dveří, závěsů a dalších částí domu, aby lépe vynikly jemné emoce zrcadlíci se na tvářích hrdinů. A tím vizuální pastva pro oči nekončí, podmanivé exteriéry větrné, deštivé a zamlžené anglické krajiny kolem Yorkshiru a Derbyshiru evokují pocit opuštěnosti, marnosti lidského bytí a izolace, do které člověka dostává strážení Pandoriny skříňky. Tak buďte u toho, až se znovu otevře.

Eliška Holubová

POSVÍCENO NA BABY

Nošení dětí, aneb „Co je na tom šátku tak úžasného?“

V prvním díle našeho povídání o nosítkách jsme probrali správnou polohu při nošení. Dnes se budeme zabývat psychologickou stránkou věci a zabrousíme trochu i do historie.

Nošení miminek je jedinečné
Lidské miminko, stejně jako mláďata jiných primátů, se o sebe po narození samo nedokáže postarat. Dlouhou dobu je zcela závislé na mamince - zdroji tepla, bezpečí a potravy. Odborníci někdy používají označení tohoto období jako „chybějící čtvrtý trimestr.“ Po narození je proto kontakt s miminkem důležitý a nošení je přirozené.

Zajímavé je i to, že čím více maminka miminko nosí, tím více jej nosit chce, protože oba jsou si bližší a vytváří se jedinečná vazba. Miminko slyší maminčino srdíčko, cítí její teplo, její vůni, je jen kousíček od zdroje potravy. Maminka zase snadno rozpozná, zda je děťátko spokojené, jestli mu není zima, nemá hlad a podobně. Zkušenost praví, že nošené děti méně pláčou. Některé polohy (klubíčko) při nošení pomáhají i při kojeneckých kolikách. Nošení také usnadňuje psychomotorický vývoj-děti mají více podnětů a snadno se učí, lépe se adaptují, snáze komunikují a jsou samostatnější.

Další výhody ve prospěch rodičů...
Ty jsou také neocenitelné. Jedna z nezávadnějších je určitě zmiňovaná blízkost. Miminko máte stále u sebe a kdykoli ho můžete pusinkovat, hladit nebo na něj zblízka mluvit a broukat mu. S dítětem v šátku či nosítce také odpadají veškeré bariéry. Můžete užívat volnosti a omezení máte zhruba taková, jako když jste byla těhotná. Žádné problémy v metru, při nákupu, na výletech či při péči o staršího sourozence. S miminkem zvládnete bez problémů

všechny domácí práce a nemusíte je dohánět po chvilkách, kdy malé spinká, protože ten čas využijete určitě lépe. Při troše zkušenosti se v šátku i v nosítce dá miminko i kojít.

Jak dlouho nosit?
V primitivních a přírodních kulturách jsou děti nošeny dlouho, často až do pozdního batolecího věku. V těchto kulturách je ale situace jiná než v tzv. západní společnosti. Dítě se musí přizpůsobit fungování skupiny či kmene tak, aby kmen přežil. V západních kulturách se ale od určitého stupně vývoje může nošení stát samoúčelným a hranice, kdy dítě může začít rodiče ovládat, je velmi tenká. Podrobně tuto problematiku rozebírá vynikající psychologka - MUDr. Jiřina Prekopová, čímž na tomto místě odkazují na její publikace k tématu. Podrobnější rozbor by přeče jen přesáhl prostor v tomto sloupcu.

Stručně a logicky vzato je v naší kultuře nošení úžasné do té doby, dokud je miminko miminkem. Bezmocné, malinké, bez maminky osamocené. Nosme miminko co nejčastěji, vykonáme s miminkem domácí práce, pochůzky, procházky i výlety. Buďte prostě co nejvíc spolu. A až se z miminka vyklubete děťátko, začne se plazit a lézt a objevovat svět, nestaňme se otroky nosítka. K pěstování kontaktu rodiče s dítětem již u větších kojenců není nošení bezpodmínečně nutné.

Psycholožka Jiřina Prekopová doporučuje dítě co nejvíc nosit v prvním půlroce života, potom nošení omezit a šátek nebo nosítce využít jen občas místo kočárku.

O jednotlivých typech nosítek se zmíníme příště.

MUDr. Hana Štefaničová